Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (åttonde avdelningen)

den 2 oktober 2025*

”Begäran om förhandsavgörande – Erkännande av yrkeskvalifikationer – Direktiv 2005/36/EG – Artikel 2 – Personkrets som omfattas av tillämpningsområdet – Direktiv 2004/38/EG – Artikel 3 – Begreppet förmånstagare – Tredjelandsmedborgare som är make eller maka till en unionsmedborgare som inte utövat sin rätt till fri rörlighet – Otillämplighet – Avvisning”

I mål C-573/24,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Verwaltungsgericht Oldenburg (Förvaltningsdomstolen i Oldenburg, Tyskland) genom beslut av den 8 augusti 2024, som inkom till domstolen den 27 augusti 2024, i målet

B

mot

Niedersächsischer Zweckverband zur Approbationserteilung (NiZzA),

meddelar

DOMSTOLEN (åttonde avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden S. Rodin samt domarna N. Piçarra och N. Fenger (referent),

generaladvokat: T. Ćapeta,

justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

efter det skriftliga förfarandet,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

– Spaniens regering, genom A. Torró Molés, i egenskap av ombud,

– Frankrikes regering, genom B. Dourthe och M. Guiresse, båda i egenskap av ombud,

* Rättegångsspråk: tyska.

– Italiens regering, genom S. Fiorentino, i egenskap av ombud, biträdd av E. Cicatelli, procuratore dello Stato, och E. Feola, avvocato dello Stato,

– Nederländernas regering, genom M.K. Bulterman och H.S. Gijzen, båda i egenskap av ombud,

– Österrikes regering, genom A. Posch, J. Schmoll och P. Selim, samtliga i egenskap av ombud,

– Europeiska kommissionen, genom L. Armati, M. Noll-Ehlers och J. Szczodrowski, samtliga i egenskap av ombud,

– Eftas övervakningsmyndighet, genom J. Førde, K. Isaksen och M.-M. Joséphidès, samtliga i egenskap av ombud,

med hänsyn till beslutet, efter att ha hört generaladvokaten, att avgöra målet utan förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 3.3 och artikel 21.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/36/EG av den 7 september 2005 om erkännande av yrkeskvalifikationer (EUT L 255, 2005, s. 22), samt av punkt 5.1.1 i bilaga V till nämnda direktiv.

2 Begäran har framställts i ett mål mellan B och Niedersächsischer Zweckverband zur Approbationserteilung (NiZzA) (myndighet i Niedersachsen som meddelar tillstånd för yrkesutövning). Målet rör NiZzAs beslut att inte bevilja B tillstånd att utöva läkaryrket i Tyskland och alternativt att inte låta B genomgå ett lämplighetsprov.

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätt

Direktiv 2004/38/EG

3 Artikel 2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/38/EG av den 29 april 2004 om unionsmedborgares och deras familjemedlemmars rätt att fritt röra sig och uppehålla sig inom medlemsstaternas territorier och om ändring av förordning (EEG) nr 1612/68 och om upphävande av direktiven 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG och 93/96/EEG (EUT L 158, 2004, s. 77, och rättelse i EUT L 229, 2004, s. 35) har under rubriken ”Definitioner” följande lydelse:

”I detta direktiv används följande beteckningar med de betydelser som här anges:

…

2. familjemedlem:

a) make eller maka,

…”

4 Artikel 3 i direktivet har rubriken ”Förmånstagare”. I artikel 3.1 föreskrivs följande:

”Detta direktiv skall tillämpas på alla unionsmedborgare som reser till eller uppehåller sig i en annan medlemsstat än den de själva är medborgare i samt på de familjemedlemmar enligt definitionen i artikel 2.2 som följer med eller ansluter sig till unionsmedborgaren.”

5 Artikel 24 i nämnda direktiv har rubriken ”Likabehandling”. Punkt 1 i artikel 24 har följande lydelse:

”Om inte annat följer av sådana specifika bestämmelser som uttryckligen anges i fördraget och sekundärlagstiftningen skall alla unionsmedborgare som enligt detta direktiv uppehåller sig i den mottagande medlemsstaten åtnjuta samma behandling som den medlemsstatens egna medborgare inom de områden som omfattas av fördraget. Även familjemedlemmar som inte är medborgare i en medlemsstat, men som har uppehållsrätt eller permanent uppehållsrätt, skall åtnjuta denna rättighet.”

Direktiv 2005/36

6 Artikel 2 i direktiv 2005/36 har rubriken ”Räckvidd”. I artikel 2.1 och 2.2 föreskrivs följande:

”1. Detta direktiv skall gälla för alla de medborgare i en medlemsstat, inbegripet fria yrkesutövare, som vill utöva ett reglerat yrke, antingen som egen företagare eller anställd, i en annan medlemsstat än den där de har förvärvat sina yrkeskvalifikationer.

2. Varje medlemsstat kan inom sitt territorium, enligt sin egen lagstiftning, tillåta medborgare från medlemsstaterna med yrkeskvalifikationer som inte erhållits i en medlemsstat att utöva ett reglerat yrke enligt artikel 3.1 a. För de yrken som omfattas av avdelning III kapitel III skall detta första erkännande ske i överensstämmelse med de minimikrav på utbildning som anges i det kapitlet.”

7 I artikel 3 i detta direktiv, med rubriken ”Definitioner”, anges följande:

”1. I detta direktiv används följande beteckningar med de betydelser som här anges:

…

c) *bevis på formella kvalifikationer*: examens-, utbildnings- eller annat behörighetsbevis för en yrkesutbildning som huvudsakligen ägt rum i gemenskapen, utfärdat av en myndighet i en medlemsstat vilken utsetts i enlighet med denna stats lagar och andra författningar. När första meningen inte är tillämplig, skall ett sådant bevis på formella kvalifikationer som avses i punkt 3 betraktas som bevis på formella kvalifikationer.

…

3. Som bevis på formella kvalifikationer skall också betraktas varje bevis på formella kvalifikationer som utfärdats i tredjeland, om innehavaren har tre års yrkeserfarenhet inom det

berörda yrket på den medlemsstats territorium där beviset på formella kvalifikationer erkändes i enlighet med artikel 2.2 och detta har intygats av den medlemsstaten.”

8 I direktivets artikel 21, med rubriken ”Principen om automatiskt erkännande”, föreskrivs följande i punkt 1:

”Varje medlemsstat skall erkänna de bevis på formella kvalifikationer som läkare som ger tillträde till yrkesverksamhet som läkare med grundutbildning och som specialistläkare, som sjuksköterska med ansvar för allmän hälso- och sjukvård, som tandläkare, som specialisttandläkare, som veterinär, som farmaceut och som arkitekt, vilka avses i punkterna 5.1.1, 5.1.2, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.6.2 respektive 5.7.1 i bilaga V, och som uppfyller minimikraven för utbildning som avses i artiklarna 24, 25, 31, 34, 35, 38, 44 respektive 46, genom att ge innehavare av dessa bevis på formella kvalifikationer tillträde till och rätt att utöva yrket på samma villkor som innehavare av de bevis på formella kvalifikationer som utfärdats av denna medlemsstat.

Sådana bevis på formella kvalifikationer skall vara utfärdade av medlemsstaternas behöriga myndigheter och vid behov skall de bevis som avses i punkterna 5.1.1, 5.1.2, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.6.2 respektive 5.7.1 i bilaga V bifogas.

…”

9 I punkt 5.1.1 i bilaga V till direktiv 2005/36, med rubriken ”Benämningar på examensbevis för grundläggande läkarutbildning”, anges för varje medlemsstat benämningar på de examensbevis som ger tillträde till läkaryrket, de organ som utfärdar sådana examensbevis samt, i förekommande fall, de behörighetsbevis som medföljer examensbeviset.

Tysk rätt

10 3 § punkterna 1–3 i Bundesärzteordnung (federala förordningen om läkaryrket), i den lydelse som är tillämplig i det nationella målet (nedan kallad BÄO), har följande lydelse:

”1) Tillstånd att utöva läkaryrket ska beviljas efter ansökan, om sökanden

…

4. efter studier i medicin … har blivit godkänd i läkarexamen inom det område som omfattas av denna lag,

…

Läkarutbildning som genomgåtts i någon av de övriga medlemsstaterna i Europeiska unionen ska anses som utbildning i den mening som avses i led 4 …

…

Tillstånd att utöva läkaryrket ska inte ges om sökanden slutgiltigt har underkänts i läkarexamen eller i någon mellanliggande del av en läkarexamen enligt den förordning som nämns i 4 § punkt 1.

Sjunde meningen är inte tillämplig om sökanden har ett bevis på formella kvalifikationer som ska erkännas enligt [direktiv 2005/36].

2) Om villkoret i punkt 1 första meningen led 4 inte är uppfyllt ska sökande som har genomgått sin läkarutbildning i en annan medlemsstat i Europeiska unionen … ges tillstånd … att utöva läkaryrket, om utbildningsnivån bedöms vara likvärdig.

…

Om det finns väsentliga skillnader … ska sökandena styrka att de har de kunskaper och färdigheter som krävs för att utöva läkaryrket.

Detta ska styrkas genom ett lämplighetsprov som avser de väsentliga skillnader som har konstaterats.

…

Andra till nionde meningen gäller även för sökande som har ett bevis på formella kvalifikationer som läkare som har utfärdats i en annan stat än de som nämns i första meningen (tredjeland) och som en annan av de stater som nämns i första meningen har erkänt.

3) Om villkoret i punkt 1 första meningen led 4 inte är uppfyllt ska sökande som har ett bevis på formella kvalifikationer som läkare som har utfärdats i en annan medlemsstat än de stater som nämns i punkt 2 första meningen (tredjeland) ges tillstånd att utöva läkaryrket, om utbildningsnivån bedöms vara likvärdig.

För likvärdighetsprövningen gäller punkt 2 andra till sjätte meningen och åttonde och nionde meningen i tillämpliga delar.

Erforderliga kunskaper och färdigheter ska styrkas genom att ett prov som avser innehållet i det statliga slutprovet avläggs.

…”

11 I 36 § punkt 1 i Approbationsordnung für Ärzte (förordningen om tillstånd att utöva läkaryrket), i den lydelse som är tillämplig i det nationella målet, föreskrivs följande:

”Lämplighetsprovet enligt 3 § punkt 2 sjunde meningen [BÄO] avser de ämnen … i vilka den behöriga myndigheten har konstaterat väsentliga skillnader enligt 3 § punkt 2 åttonde meningen [BÄO].

…”

12 I 37 § punkterna 1 och 7 i nämnda förordning föreskrivs följande:

”1) Provet avser ämnena internmedicin och kirurgi. …

…

7) Kunskapsprov ska erbjudas minst två gånger om året.

Sökandena får genomgå provet högst tre gånger. …”

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågan

13 B är medborgare i Serbien och maka till en man som är medborgare i Tyskland. Hon studerade medicin i Serbien under nio år och erhöll i Serbien år 2008 ett statligt examensbevis i medicin samt en doktorsexamen i medicin år 2010 från serbiska universitet. Under åren 2011 och 2012 arbetade hon som internanställd läkare på ett sjukhus i Serbien.

14 Den 11 april 2013 ansökte B hos Bezirksregierung Düsseldorf (Förvaltningsmyndigheten i distrikt Düsseldorf, Tyskland) om tillstånd att utöva läkaryrket i Tyskland.

15 I beslut av den 6 december 2013 konstaterade nämnda förvaltningsmyndighet att B:s läkarutbildning i Serbien inte kunde anses vara likvärdig med vad som erfordras enligt tysk rätt för att beviljas sådant tillstånd. Förvaltningsmyndigheten beslutade därför att B måste avlägga ett kunskapsprov för att kunna beviljas sådant tillstånd.

16 B genomgick kunskapsprovet tre gånger med underkänt resultat. I beslut den 11 november 2016 avslog Landesverwaltungsamt Sachsen-Anhalt (Förvaltningskontoret i Sachsen-Anhalt, Tyskland) B:s ansökan om tillstånd att utöva läkaryrket. Som skäl för sitt beslut angav förvaltningskontoret att hon hade genomgått kunskapsprovet tre gånger med underkänt resultat, vilket enligt tysk rätt innebär att hon ska anses ha blivit underkänd slutgiltigt.

17 I juni 2017 ansökte B i Österrike om att hennes läkarutbildning i Serbien skulle erkännas i Österrike.

18 Den 22 oktober 2018 beslutade Universität Wien (Wiens universitet, Österrike) att B:s serbiska bevis på formella kvalifikationer som läkare skulle anses vara likvärdigt med det österrikiska examensbeviset i medicin. Universität Wien beslutade därför att B fick göra gällande sin doktorsexamen i medicin.

19 Genom skrivelser av den 5 och den 10 december 2018 ansökte B vid NiZzA om tillstånd att utöva läkaryrket; alternativt ansökte hon om att få avlägga ett lämplighetsprov.

20 Genom beslut av den 12 juli 2019 avslog NiZzA B:s ansökan. Som skäl för sitt avslagsbeslut angav NiZzA att B:s ansökan om tillstånd att utöva läkaryrket slutgiltigt hade avslagits den 11 november 2016 av förvaltningskontoret i Sachsen-Anhalt.

21 Den 24 juli 2019 överklagade B detta beslut till Verwaltungsgericht Oldenburg (Förvaltningsdomstolen i Oldenburg, Tyskland), som är hänskjutande domstol i detta mål.

22 Den 1 december 2019 började B arbeta som underläkare under specialutbildning på ett sjukhus i Österrike. Hon var anställd vid detta sjukhus i mer än tre år.

23 Vid den hänskjutande domstolen har B gjort gällande att hon har ett bevis på formella kvalifikationer i den mening som avses i direktiv 2005/36. Hon har därvid bland annat åberopat att hon har tre års yrkeserfarenhet i Österrike, i enlighet med vad som anges i direktivets artikel 3.3.

24 Den hänskjutande domstolen har påpekat följande. Enligt tysk rätt kan de som innehar ett i tredjeland utfärdat bevis på formella kvalifikationer beviljas tillstånd att utöva läkaryrket i Tyskland endast om den i detta tredjeland förvärvade utbildningsnivån kan anses vara likvärdig med vad som erfordras enligt tysk rätt för att beviljas sådant tillstånd eller om de, då det inte kan fastställas att utbildningen är likvärdig, klarar ett kunskapsprov.

25 När ett i ett tredjeland utfärdat bevis på formella kvalifikationer har erkänts av en annan medlemsstat än Förbundsrepubliken Tyskland, och när behörig tysk myndighet inte konstaterat att beviset är likvärdigt, kan innehavaren av detta bevis på formella kvalifikationer beviljas tillstånd att utöva läkaryrket i Tyskland genom att med godkänt resultat avlägga ett lämplighetsprov.

26 Den hänskjutande domstolen har även preciserat att en sökande enligt tysk rätt får genomgå lämplighets- och kunskapsprovet högst tre gånger. Enligt tysk rätt ges inte heller något tillstånd att utöva läkaryrket till en sökande som underkänts slutgiltigt i läkarexamen eller i något av de mellanliggande proven. Detta är fallet i förevarande mål.

27 Något sådant skäl för att avslå ansökan gör sig emellertid enligt tysk rätt inte gällande när sökanden har ett bevis på formella kvalifikationer som ska erkännas i enlighet med direktiv 2005/36.

28 Den hänskjutande domstolen anser att B ingår i den personkrets som omfattas av direktivets tillämpningsområde, trots att det i artikel 2.1 i direktivet föreskrivs att direktivet endast gäller för medborgare i medlemsstaterna. Enligt den hänskjutande domstolen kan B, i egenskap av maka till en tysk medborgare, åberopa direktivet på grundval av den likabehandling som föreskrivs i direktiv 2004/38.

29 Den hänskjutande domstolen anser dessutom att B uppfyller rekvisiten i artikel 3.3 i direktiv 2005/36. B:s i ett tredjeland utfärdade bevis på formella kvalifikationer har nämligen erkänts i en annan medlemsstat än Förbundsrepubliken Tyskland (nämligen Republiken Österrike) och hon har tre års yrkeserfarenhet i Österrike.

30 Den hänskjutande domstolen vill i detta sammanhang få klarhet i huruvida B ska beviljas tillstånd att utöva läkaryrket i Tyskland, med stöd av artikel 21 i direktivet.

31 Mot denna bakgrund beslutade Verwaltungsgericht Oldenburg (Förvaltningsdomstolen i Oldenburg) att vilandeförklara målet och ställa följande tolkningsfråga till EU-domstolen:

”Ska artikel 3.3 i direktiv [2005/36] tolkas så, att en medlemsstats erkännande av bevis på formella kvalifikationer inom medicin som utfärdats i tredjeland samt denna medlemsstats intygande av minst tre års yrkeserfarenhet på medlemsstatens territorium, av en annan medlemsstat ska betraktas som likvärdigt med de bevis på formella kvalifikationer som anges i punkt 5.1.1 i bilaga V till direktivet, varför denna andra medlemsstat i enlighet med principen om automatiskt erkännande enligt direktivets artikel 21.1 ska ge innehavare av dessa bevis på formella kvalifikationer i den mening som avses i direktivets artikel 3.3 tillträde till och rätt att utöva yrket på dess territorium på samma villkor som innehavare av de bevis på formella kvalifikationer som utfärdats av denna medlemsstat?”

Huruvida tolkningsfrågan kan tas upp till prövning

32 Det framgår av fast rättspraxis att i ett förfarande enligt artikel 267 FEUF ankommer det uteslutande på den nationella domstolen, vid vilken målet anhängiggjorts och vilken har ansvaret för det rättsliga avgörandet, att mot bakgrund av de särskilda omständigheterna i målet bedöma såväl om ett förhandsavgörande är nödvändigt för att döma i saken som relevansen av de frågor som ställs till EU-domstolen. EU-domstolen är följaktligen i princip skyldig att meddela ett förhandsavgörande för det fall frågorna avser tolkningen av unionsrätten (se dom av den 8 november 1990, Gmurzynska-Bscher, C-231/89, EU:C:1990:386, punkterna 19 och 20, och dom av den 22 oktober 2024, Kolin Inşaat Turizm Sanayi ve Ticaret, C-652/22, EU:C:2024:910, punkt 36).

33 Det ankommer emellertid på EU-domstolen att – för att pröva sin egen behörighet eller huruvida begäran om förhandsavgörande kan tas upp till sakprövning – undersöka de omständigheter under vilka den nationella domstolen har framställt sin begäran (dom av den 22 oktober 2024, Kolin Inşaat Turizm Sanayi ve Ticaret, C-652/22, EU:C:2024:910, punkt 37 och där angiven rättspraxis).

34 EU-domstolen kan bland annat ha att ta ställning till huruvida de unionsbestämmelser som tolkningsfrågorna avser är tillämpliga i det nationella målet. Om de aktuella unionsbestämmelserna inte är tillämpliga i det nationella målet är de inte relevanta för utgången däri och det begärda förhandsavgörandet är inte nödvändigt för att den hänskjutande domstolen ska kunna döma i saken, vilket innebär att tolkningsfrågorna ska avvisas (se, för ett liknande resonemang, dom av den 22 oktober 2024, Kolin Inşaat Turizm Sanayi ve Ticaret, C-652/22, EU:C:2024:910, punkt 38, och dom av den 3 april 2025, Swiftair, C-701/23, EU:C:2025:237, punkt 28).

35 I förevarande mål vill den hänskjutande domstolen få klarhet i hur artikel 3.3 i direktiv 2005/36 ska tolkas inom ramen för en tvist mellan en tredjelandsmedborgare och myndigheterna i en medlemsstat; denna tvist avser myndigheternas beslut att inte bevilja tredjelandsmedborgaren tillstånd att utöva läkaryrket i denna medlemsstat.

36 Enligt direktivets artikel 2.1 ska direktivet gälla för alla de medborgare i en medlemsstat, inbegripet fria yrkesutövare, som vill utöva ett reglerat yrke, antingen som egen företagare eller anställd, i en annan medlemsstat än den där de har förvärvat sina yrkeskvalifikationer.

37 Denna bestämmelse begränsar därmed uttryckligen den personkrets som omfattas av direktivet till att endast avse medborgare i medlemsstaterna. Således ingår inte tredjelandsmedborgare i den personkrets som omfattas av direktivet.

38 Enligt den hänskjutande domstolen torde det emellertid vara möjligt för en tredjelandsmedborgare att åberopa bestämmelserna om erkännande av yrkeskvalifikationer i direktiv 2005/36 på grundval av den likabehandling som föreskrivs i artikel 24.1 i direktiv 2004/38.

39 Blotta omständigheten att en tredjelandsmedborgare är familjemedlem till en unionsmedborgare kan i detta avseende inte anses innebära att tredjelandsmedborgaren får göra gällande de rättigheter som följer av direktiv 2004/38, däribland den rättighet som föreskrivs i direktivets artikel 24.1.

40 Av artikel 3.1 i direktiv 2004/38 framgår nämligen att detta direktiv ska tillämpas på alla unionsmedborgare som reser till eller uppehåller sig i en annan medlemsstat än den de själva är medborgare i samt på de familjemedlemmar enligt definitionen i artikel 2 led 2 i direktivet som följer med eller ansluter sig till unionsmedborgarna, och att dessa unionsmedborgare och familjemedlemmar är förmånstagare till de rättigheter som följer av detta direktiv (dom av den 10 september 2019, Chenchooliah, C-94/18, EU:C:2019:693, punkt 54 och där angiven rättspraxis).

41 EU-domstolen har uttalat att en bokstavlig, systematisk och teleologisk tolkning av bestämmelserna i direktiv 2004/38 ger vid handen att direktivet endast reglerar villkoren för en unionsmedborgares inresa och vistelse i andra medlemsstater än den som han eller hon är medborgare i. Bestämmelserna i detta direktiv ger således inte stöd för att tredjelandsmedborgare som är familjemedlemmar till en unionsmedborgare skulle ha någon härledd uppehållsrätt i den medlemsstat som unionsmedborgaren är medborgare i (se, för ett liknande resonemang, dom av den 14 november 2017, Lounes, C-165/16, EU:C:2017:862, punkt 33, och dom av den 5 juni 2018, Coman m.fl., C-673/16, EU:C:2018:385, punkt 20).

42 EU-domstolen har även preciserat att det direktivet inte är tillämpligt i en situation där den berörda unionsmedborgaren aldrig utnyttjat sin rätt till fri rörlighet och alltid har bott i den medlemsstat där han eller hon är medborgare. Om en unionsmedborgare inte omfattas av begreppet förmånstagare i den mening som avses i direktivets artikel 3.1, omfattas inte heller hans eller hennes familjemedlemmar av detta begrepp. De rättigheter som detta direktiv ger familjemedlemmarna till en förmånstagare enligt direktivet utgör nämligen inte deras egna rättigheter, utan härledda rättigheter som de förvärvat i egenskap av medlemmar av förmånstagarens familj (se, för ett liknande resonemang, dom av den 13 september 2016, CS, C-304/14, EU:C:2016:674, punkt 22 och där angiven rättspraxis).

43 Således kan en tredjelandsmedborgare inte åberopa sin egenskap av familjemedlem till en unionsmedborgare för att, i den medlemsstat där unionsmedborgaren är medborgare, göra gällande att han eller hon ska behandlas på samma sätt som medlemsstatens egna medborgare, i enlighet med artikel 24.1 i direktivet.

44 Begäran om förhandsavgörande ger vid handen att det nationella målet avser en tredjelandsmedborgares ansökan om tillstånd att utöva läkaryrket i den medlemsstat som den unionsmedborgare som hon är gift med är medborgare i.

45 En sådan tredjelandsmedborgare kan därmed inte med framgång åberopa artikel 24.1 i direktiv 2004/38. Detta innebär att det direktivet inte kan åberopas som grund för att direktiv 2005/36 ska tillämpas i det nationella målet.

46 Vidare har den hänskjutande domstolen inte angett någon annan unionsbestämmelse eller något anknytningsmoment som grund för att direktiv 2005/36 – det vill säga det direktiv som den hänskjutande domstolen begärt att EU-domstolen ska tolka – ska tillämpas i det nationella målet.

47 Slutligen har den hänskjutande domstolen i sin begäran om förhandsavgörande inte heller uppgett att nationell rätt skulle hänvisa till innehållet i direktiv 2005/36.

48 I vart fall skulle EU-domstolen kunna beakta en sådan hänvisning – som grund för att meddela ett förhandsavgörande – endast om hänvisningen framgår av beslutet om hänskjutande (se, för ett liknande resonemang, dom av den 15 november 2016, Ullens de Schooten, C-268/15, EU:C:2016:874, punkt 54).

49 Mot denna bakgrund, och särskilt mot bakgrund av att den aktuella tredjelandsmedborgaren inte ingår i den personkrets som omfattas av direktiv 2005/36, finner EU-domstolen att det inte är nödvändigt att tolka artikel 3.3 och artikel 21.1 i direktivet samt punkt 5.1.1 i bilaga V till detsamma för att den hänskjutande domstolen ska kunna döma i saken.

50 Begäran om förhandsavgörande ska därmed avvisas.

Rättegångskostnader

51 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till EU-domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (åttonde avdelningen) följande:

Den begäran om förhandsavgörande som genom beslut av den 8 augusti 2024 har framställts av Verwaltungsgericht Oldenburg (Förvaltningsdomstolen i Oldenburg, Tyskland), avvisas.

Underskrifter